

Llibres

Vida de casa Marilynne Robinson

EL LLIBRE DE LA SETMANA

★★★★★

Trad. Esther Tallada. Edicions de 1984. 224 pàg. 19 €.

Gràcies a la brillant traducció d'Esther Tallada, entrem en l'univers dolç, magnètic i intel·ligent de Marilynne Robinson (Idaho, 1943). *Vida de casa* és la història de tres nissagues de dones empeltades de paisatge, hàbit i tradició. La veu que parla és Ruth, germana de Lucille, dues òrfenes enclaustrades al poblet peregrí de Fingerbone, enmig de l'Oest americà i veí d'un llac pertorbador que sega la vida de l'avi Edmund per accident de tren i de la seva mare, Helen, que se suïcida fent volar el cotxe pel caire del precipici.

Després de viure cinc anys amb la seva àvia, una dona religiosa, imperativa i rutinària, vénen les seves cunyades, les negades Nona i Lily, que porten els cabells blau cel i tenen un pitram esplèndid. Amb l'arribada de la jove tieta Sylvie, les dues nenes creen la il·lusió de mobilitat. Excèntrica i

fugissera, la Sylvie s'enfronta amb el convencionalisme del llogarret. Els personatges tenen presència física, com si l'autora els conegués de tota la vida, com si se li apareguessin dins del cap i se li confessessin. A través dels diàlegs i de les reflexions de la narradora es fila aquesta història sense sobresalts ni estridències. La tensió argumental ve d'allò que no es diu, de la intrahistòria que remou la consciència del lector, com si llegís el llibre submergit en les aigües fondes i fredes del llac crític. Assistim al flux dels vincles familiars enmig del no-res, i presenciem les constants lluites de poder.

El llibre medita sobre l'estigmatització de la reresa per part d'una societat rural avesada a un immobilisme forjat en llenguatges especials entre els membres de cada família i en maneres d'estimar. Al poble es respecten els rituals del curs normal de les coses com si fos un acte de fe. Potser per això l'estil narratiu de l'autora es deixata, s'esllangueix, com un opiaci, com el patinar de les nenes sobre el llac congelat de Fingerbone. La solitud com a experiència d'individuació en una narració introspectiva on aparentment no passa res però que es va enrarint fins a un final espantat. Cuidar mainada no és fàcil per a ningú. Escriure amb el detallisme, la senzillesa i la saviesa de Robinson, tampoc. *-Anna Carreras*

NOTA AL PEU Una novel·la amb un poder atemporal i magnètic.

EN DUES FRASES

EL LLAC

"Del llac arribaven uns sorolls cada cop més esfereïdors d'esquerdes i embats i esclats i esclatarades". En aquestes aigües fondes i fredes, el lector va fent immersió.

LA VIDA INGRÀVIDA

"Si la immortalitat havia de ser aquesta vida suspesa en un aplom immutuable, i si aquest món deslliurat i aquesta vida sostinguda". Robinson escriu en condicional.

Música de mierda

★★★

Carl Wilson
Trad. Carles Andreu.
Blackie Books.
216 pàg. 18,90 €

Què va motivar el crític musical Carl Wilson a escriure un llibre sobre Céline Dion? Un ritu de pas. Els que estimem la música tenim clar qui pertany a la nostra tribu. Los Ramones, sí. Céline Dion, no. Radiohead, sí. Céline Dion, no. Bonnie Prince Billy, sí. Céline Dion, no. Aquesta és una veritat tan rotunda, que no calen més explicacions. Però també és una posició còmoda, d'adolescent tancat en si mateix, i que respon al món de manera robòtica. Binària. Un o dos. Blanc o negre. Cèsar o res. Amb mi o contra mi. Música de collons o música de merda. Per tant, quina millor prova que,

apropant-se a la quarantena, Carl Wilson s'havia convertit en un home madur? Doncs fent una anàlisi de l'àlbum *Let's talk about love*. De, sí, Céline Dion. Perdonar la tortura que la nostra generació va patir amb la banda sonora de *Titanic*, i posar la noció de bon gust contra les cordes. Aquest és el ritu de pas del crític canadenc, i l'efecte que produeix en el lector és ambigu. Sospito que cap dels seus lectors deixarem de detestar la cantant canadenca amb la ràbia d'un *teenager*. Però, això sí, si arriba el cas, podem fer-ho amb arguments, conscients de la subjectivitat del nostre sentiment. I a més diferenciarem la persona del producte amb què ens enfafega. O és que us penseu que només els crítics musicals són capaços de madurar? *-Marià Veloy*

NOTA AL PEU Calia dedicar tantes pàgines a Céline Dion?

La poesia de BCN

Per David Castillo

'Carrer dels Enamorats', David Caño

Tot i ser d'Olot, nascut l'any 1980, David Caño ha estat un dels revulsius de la poesia barcelonina dels últims deu anys, tant com organitzador d'infinat de saraus alternatius com de la mateixa temàtica dels seus poemes, sovint ambientats a la ciutat. De fet, el seu primer llibre, que va guanyar l'Amadeu Oller del 2007, es deia *Barcelona*. He triat, però, un poema de *Penitents a Desemparats*, que

va escriure amb Ricard Mirabete.

Carrer dels enamorats (fent l'amor amb la mort) és una baixada als inferns expressionista, on hi circulen des de mites clàssics a Wagner i Pollock. No es descriptiu, però té tanta força com resistents són els edificis d'aquell estrany carrer, que entra en diagonal per trencar aquell angle d'un Eixample ja semiperdut. El final és espectacular: "L'art total de la vida en l'orgasme de la mort... On s'amaga l'assassí de tots els poetes suïcides?". No sé si el jove David Caño sabrà parla del carrer natal de Pere Marcella, a qui Caño ha homenatjat en nombrosos recitals.

Llibres